ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy, v právní věci žalobkyně: **Ing. H. W.**, zast. JUDr. Janem Kozubkem, advokátem se sídlem na adrese: Becker a Poliakoff, s.r.o., U Prašné brány 1078/1, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2010, č.j. 331-4505-26.10.2010/1/10-Le, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2012, č. j. 2 Ad 5/2011 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náklady řízení částku 800 Kč do 30 dnů o právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám JUDr. Jana Kozubka.

Odůvodnění:

Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále „stěžovatelka“) ze dne 25. 11. 2010, čj. 331-4505-26.10.2010/1/10-Le, kterým stěžovatelka zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Pražské správy sociálního zabezpečení Praha 8 ze dne 9. 9. 2010, čj. 41091/010/4505/31.5.2010/1487/ Pav, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 12. 10. 2010 čj. 41091/010/4505/12.10.2010/3332/Prvostupňový správní orgán nevyhověl návrhu žalobkyně o provedení oprav zápisu v evidenčních listech důchodového pojištění týkajících se údajů o dobách důchodového pojištění a vyměřovacích základech v definovaných obdobích let 1998, 2004, 2005, 2006 a 2007.

Rozsudek Městského soudu v Praze

Uvedené rozhodnutí stěžovatelky žalobkyně napadla žalobou u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), který žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a vrátil

k novému projednání. Městský soud vycházel z toho, že pracovní poměr žalobkyně u zaměstnavatele, firmy Solac – Elektro, spol. s. r. o., trval od roku 1. 1. 1992 do 31. 10. 2007, tedy i v době ukončení pracovního poměru žalobkyně na základě okamžitého zrušení jejího pracovního poměru od 1. 9. 1998, jehož neplatnost byla určena rozsudkem městského soudu ze dne 14. 9. 2004, č. j. 16 Co 181/2004 - 247. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 3. 11. 2004. Doba neplatného rozvázání pracovního poměru, uvedená soudem, se považuje za dobu zaměstnání a rovněž dobu důchodového pojištění, za jejíhož trvání nemusí být splněna podmínka platby tohoto pojištění, a to až do jiného skončení takového pracovního poměru. Náhradu mzdy za dobu neplatného rozvázání pracovního poměru je třeba zohlednit za ta období, za která náležela, nikoli až v době, kdo došlo k její výplatě. Jednotlivé částky náhrad mezd musí být také promítnuty do osobních vyměřovacích základů zaměstnance v rozhodné době, zachycených v evidenčních listech důchodového pojištění. Pokud se tak nestalo, musí být evidenční listy opraveny, respektive vyhotoveny nové. Tak vyložil městský soud § 11 odst. 2 větu šestou zákona č. 155/1995 Sb., ve znění v rozhodné době (dále „zákon o důchodovém zabezpečení“).

Kasační stížnost a vyjádření ke kasační stížnosti

Uvedený rozsudek městského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. (dále „s. ř. s.“). Podle stěžovatelky vada rozsudku spočívá zejména v jeho rozporu s ustanovením § 11 odst. 2 věta šestá zákona o důchodovém zabezpečení, ve znění účinném k datu vydání správních rozhodnutí.

Stěžovatelka vyložila § 11 odst. 2 větu šestou zákona o důchodovém pojištění tak, že v případech neplatných rozvázání pracovních poměrů se sice za dobu důchodového pojištění považuje též doba, po kterou podle pravomocného rozhodnutí soudu trval nadále právní vztah zakládající účast na pojištění, přičemž ovšem délka trvání pojištění je odvislá od dne nabytí právní moci zmíněného soudního rozhodnutí. Jako dobu pojištění lze v takových případech hodnotit jen dobu do dne předcházejícího nabytí právní moci rozsudku. V následujícím období, tedy po právní moci rozsudku, kterým bylo neplatné ukončení pracovního poměru zrušeno, je nutné splnění dalších podmínek účasti na důchodovém pojištění podle § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Podle takové logiky správně byla náhrada mzdy na evidenčních listech důchodového zabezpečení podle § 16 odst. 3 zákona o důchodovém zabezpečení rozepsána do období, za které náležela jen co do nároků vzniklých do 2. 11. 2004. Později byla náhrada mzdy posouzena podle § 130 zákoníku práce (platného do 31. 12. 2006) respektive § 208 zákoníku práce (platného od 1. 1. 2007), tedy za jiné překážky v práci na straně zaměstnavatele, a jako takové vykázány na evidenčním listu důchodového zabezpečení za rok, ve kterém byly vyplaceny.

Kromě toho stěžovatelka navrhla, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatuje, že stěžovatelka sice s rozhodnutím městského soudu nesouhlasí, neuvádí však, jaká nezákonnost by měla aplikací rozsudku nastat. Navíc se stěžovatelka uchyluje k rozšiřujícímu výkladu zákona o důchodovém pojištění v neprospěch žalobkyně a jedná tak v rozporu s judikaturou Ústavního soudu, který ve vztahu k problematice náhrady mzdy zdůraznil princip rovnováhy mezi příjmem státu z pojistného a poskytnutím odpovídajícího plnění

pojištěnému. Náhrada mzdy představuje důsledek nesplnění povinnosti zaměstnavatele přidělovat zaměstnanci práci podle pracovní smlouvy, má tedy charakter ekvivalentu mzdy, je zaúčtovatelná jako mzda a proto lze dobu, za kterou je poskytována započítat jako dobu zaměstnání.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve ověřil, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 105 s. ř. s.) a proti napadenému rozhodnutí, rozsudku městského soudu, je přípustná z hledisek vyjádřených v § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu a řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž nezjistil takové vady, pro které by musel napadený rozsudek zrušit z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 část věta za středníkem s. ř. s.).

Návrh stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zamítl usnesením ze dne 26. 4. 2012, č. j. 3 Ads 41/2012 - 34.

Pro přehlednost je účelné rekapitulovat zásadní skutkové okolnosti posuzované věci. Žalobkyně byla zaměstnankyní firmy Solac – Elektro, spol. s. r. o. v době od 2. 1. 1992. Dne 1. 9. 1998 zaměstnavatel okamžitě zrušil její pracovní poměr, žalobkyně s tím nesouhlasila a domáhala se žalobou určení neplatnosti tohoto okamžitého zrušení pracovního poměru. V soudním řízení uspěla, neboť rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2004, č. j. 16 Co 181/2004 - 247, který nabyl právní moci dne 3. 11. 2004, bylo definitivně rozhodnuto, že uvedené okamžité zrušení pracovního poměru žalobkyně bylo neplatné. Poté pracovní poměr žalobkyně u stejného zaměstnavatele pokračoval a skončil teprve dohodou ke dni 31. 10. 2007.

Také o náhradu mzdy musela žalobkyně vést soudní spory, ve kterých byla rovněž úspěšná. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 14. 1. 2002, č. j. 26 C 291/98 - 193, který nabyl právní moci ve výroku o náhradě mzdy dne 26. 4. 2002, byla zaměstnavateli žalobkyně uložena povinnost zaplatit jí náhradu mzdy za měsíc srpen 1998. K zaúčtování této náhrady došlo v prosinci 2002. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 7. 9. 2006, č. j. 12 C 226/2004 - 150, ve znění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2007, č. j. 12 Co 210/2007 - 190, které nebyly právní moci dne 24. 8. 2007, byla témuž zaměstnavateli uložena povinnost zaplatit žalobkyni náhradu mzdy také za období od 1. 9. 2001 do 30. 8. 2006. K zaúčtování náhrady došlo v září a v říjnu 2007.

Klíčovou otázkou posuzované věci je to, zda v případě neplatného rozvázání pracovního poměru má být doba, za kterou náleží žalobkyni náhrada mzdy, zohledněna celá i z hlediska důchodového zabezpečení, nebo jen doba do právní moci rozhodnutí soudu o neplatnosti ukončení pracovního poměru zaměstnance (žalobkyně). K tomu je třeba vyložit související otázku oprávněnosti rozdělení charakteru a dopadu náhrad mzdy z hlediska důchodového zabezpečení podle toho, zda nárok vznikl do nebo po právní moci rozhodnutí soudu o neplatnosti skončení pracovního poměru, pakliže náhrada mzdy představuje následek činnosti zaměstnavatele po skončení uvedeného pracovně právního sporu. Další problematiku představuje posouzení oprávněnosti požadavku zápisu

vyplacené náhrady mzdy v evidenčním listu důchodového zabezpečení za období, za které náhrada naleží.

Není sporu o tom, že v případě neplatného skončení pracovního poměru na základě výpovědi nebo okamžitého zrušení ze strany zaměstnavatele, konstatovaného pravomocným rozhodnutím soudu, jestliže zaměstnanec trvá na dalším zaměstnávání, přísluší mu náhrada mzdy. Před 1. 1. 2007 byl takový případ upraven v ustanovení § 61 odst. 1 tehdy platného zákoníku práce (zákon č. 65/1965 Sb.): „*Dal-li zaměstnavatel zaměstnanci neplatnou výpověď nebo zrušil-li s ním neplatně pracovní poměr okamžitě nebo ve zkušební době a oznámil-li zaměstnanec zaměstnavateli, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával, jeho pracovní poměr trvá i nadále a zaměstnavatel je povinen poskytnout mu náhradu mzdy. Tato náhrada přísluší zaměstnanci ve výši průměrného výdělku ode dne, kdy oznámil zaměstnavateli, že trvá na dalším zaměstnávání, až do doby, kdy mu zaměstnavatel umožní pokračovat v práci nebo kdy dojde k platnému skončení pracovního poměru.*“

Pro zaměstnance zakládala uvedená situace specifický nárok, jehož podmínku představovalo právě rozhodnutí soudu o určovací žalobě. Ust. § 130 odst. 1 tehdy platného zákoníku práce pamatovalo na případy, kdy zaměstnanec nemohl vykonávat práci pro překážku na straně zaměstnavatele. Toto ustanovení platilo do 31. 12. 2006, od 1. 1. 2007 na takové případy pamatuje ust. § 208 zákona č. 262/2006 Sb. (platný zákoník práce): „*Nemohl-li zaměstnanec konat práci pro jiné překážky na straně zaměstnavatele, než jsou uvedeny v § 207, poskytne mu zaměstnavatel náhradu mzdy nebo platu ve výši průměrného výdělku; to neplatí, bylo-li uplatněno konto pracovní doby.*“ Co mohlo tvořit jiné překážky v práci podle obou uvedených ustanovení, demonstrativně uvádí například komentář k § 208 platného zákoníku práce (Aspi, zákon č. 262/2006 Sb., komentář k § 208), představující určitý druh teleologického výkladu normy. Příkladem takové překážky je podle uvedeného zdroje také případ „*kdy zaměstnavatel neumožní zaměstnanci pokračovat v práci po zjištění neplatnosti rozvázání pracovního poměru*“. Takový případ není totožný s tím, který upravoval citovaný § 61 dříve platného zákoníku práce, neboť důvodem vzniku nároku na náhradu mzdy není v právním slova smyslu neplatné ukončení pracovního poměru, nýbrž nepřidělování práce zaměstnanci v rozporu § 38 odst. 1 písm. a) platného zákoníku práce. Významná však může být právě situace, kdy k takovému jednání ze strany zaměstnavatel dochází evidentně v souvislosti s neplatným ukončením pracovního poměru zaměstnance.

Ze znění § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění explicitně vyplývá oprávněnost účasti zaměstnance (žalobkyně) v důchodovém pojištění v době, kdy jeho pracovní poměr byl neplatně ukončen, teprve od 1. 2. 2006. V té době toto ustanovení znělo: „*za dobu pojištění uvedenou v odstavci 1 písm. a) se u osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. a) až d) a f) až k) a v) a v odstavci 2 považuje též doba, po kterou podle pravomocného rozhodnutí soudu trval nadále jejich právní vztah zakládající účast na pojištění, pokud podle tohoto rozhodnutí došlo ke skončení tohoto vztahu neplatně a pokud by jinak byla, kdyby nedošlo k neplatnému skončení tohoto vztahu, splněna podmínka uvedená v § 8; podmínka zaplacení pojistného se přitom považuje za splněnou*“. Tomuto znění materiálně odpovídá i pozdější znění, aktuálně obsažené ve větě šesté citovaného ustanovení: „*Za dobu pojištění uvedenou v odstavci 1 písm. a) se u osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. a) až d) a f) až k), v) až x) a v § 5 odst. 3 považuje též doba, po kterou podle pravomocného rozhodnutí soudu nebo mimosoudní dohody uzavřené po podání návrhu na určení neplatnosti skončení tohoto*

právního vztahu trval nadále jejich právní vztah zakládající účast na pojištění, pokud podle tohoto rozhodnutí nebo této dohody došlo ke skončení tohoto vztahu neplatně a pokud by jinak byla, kdyby nedošlo k neplatnému skončení tohoto vztahu, splněna podmínka uvedená v § 8; podmínka zaplacení pojistného se přitom považuje za splněnou..."

Ani v předcházející době nebyl ovšem takový výklad vyloučen, a to s ohledem na dřívější znění § 11 odst. 2 věta druhá zákona o důchodovém pojištění, které zakotvovalo alespoň fikci splnění podmínky zaplacení pojistného v případě, že: „*...zaměstnavatel pojistné na pojištění neodvedl, ačkoliv byl povinen toto pojistné odvést, pokud se dále nestanoví jinak;*". Ve vztahu k projednávané věci jinak stanoveno nebylo a povinnost zaměstnavatele odvést pojistné nepochybně vyplývala právě z toho, že rozhodnutím soudu došlo k určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru žalobkyně, provázeného povinností zaměstnavatele poskytnout jí odpovídající náhradu mzdy.

Stěžovatelka dovozuje zásadní rozdíl mezi nárokem na náhradu mzdy do dne předcházejícího právní moci rozsudku soudu o neplatnosti ukončení pracovního poměru a po tomto datu. Tento názor opírá o stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 9. 6. 2004, č. Cpjn 4/2004. Z hlediska soukromoprávního posouzení je logické vycházet z toho, že *„pokud soud žalobě zaměstnance o určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru pravomocným rozhodnutím vyhověl a jestliže pracovní poměr účastníků nadále trvá, neboť zaměstnanec oznámil zaměstnavateli, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával, byl tím stav nejistoty ve vztazích mezi účastníky odstraněn a jejich poměry se po právní moci rozhodnutí nadále řídí jen pracovní smlouvou a příslušnými pracovněprávními předpisy"*. Z pohledu ochrany veřejných subjektivních práv žalobkyně v oblasti důchodového zabezpečení ovšem věc tak jednoznačná rozhodně být nemůže.

Nelze přehlédnout, že účastník důchodového pojištění vstoupil do tohoto systému za předpokladu, že plnění povinností z jeho strany musí být provázeno plněním odpovídající povinnosti ze strany státu. Na vzniku odchylek veřejnoprávního pojišťovacího vztahu v důsledku protiprávního jednání zaměstnavatele, provázeného náhradou pojistného plnění fikcí jeho zaplacení, žalobkyně nenese žádnou vinu a nelze proto ani žádat, aby případně strpěla další neoprávněnou újmu. Smyslem veřejnoprávní koncepce důchodového pojištění je bez dalšího zajistit určité hmotné zabezpečení zaměstnance v době, kdy v souladu se zákonem získá nárok na dávky důchodového zabezpečení. Takový vztah poskytovatele a příjemce dávek je založen na předpokladu vzájemného plnění zákonem určených povinností. Jak vyplývá ze skutečnosti, že ukončení pracovního poměru žalobkyně bylo pravomocným rozhodnutím soudu určeno za neplatné, povinnost zaměstnavatele pojištění odvádět trvala od samého počátku existence pracovního poměru žalobkyně bez přerušení. Stát nebyl v takovém případ poškozen, neboť nakonec dostal, co mu náleželo, takže ani práva žalobkyně není důvod zpochybňovat.

Ze soukromoprávního hlediska je významné, že poskytnutí náhrady mzdy žalobkyni po právní moci rozhodnutí soudu o neplatnosti ukončení jejího pracovního poměru je vlastně důsledkem nesplnění povinnosti ze strany zaměstnavatele přidělovat zaměstnanci, trvajícímu na tom, aby ho dále zaměstnával, práci podle pracovní smlouvy. Proti nesprávnému postupu zaměstnavatele se žalobkyně mohla účinně bránit žalobou u soudu v pracovně právním sporu. Z hlediska důchodových nároků žalobkyně však rozlišování důvodu nebo doby, kdy zaměstnavatel neplnil svou povinnost, vyplývající

z pravomocného rozhodnutí o neplatnosti ukončení jejího pracovního poměru, totiž přidělovat jí práci nebo poskytovat náhradu mzdy, nemá žádný smysl. Žalobkyně měla na náhradu mzdy nárok a v tomto případě je lhostejné, zda dle § 61 odst. 1 nebo dle § 130 odst. 1 tehdy platného zákoníku práce. Dopad nesprávného jednání zaměstnavatele do oblasti důchodového zabezpečení neměla žalobkyně možnost ovlivnit. Její veřejné subjektivní právo se tak ocitlo ve zjevném nepoměru vůči skutečnosti, že odpovídající práva státu nebyla (nakonec) dotčena. Z pohledu zkoumaného veřejnoprávního vztahu proto nelze přehlédnout, že náhrada mzdy má v tomto případě charakter ekvivalentu mzdy a je zúčtovatelná stejně jako mzda, a to se všemi povinnostmi, které z toho pro zaměstnavatele vyplývají, tedy včetně správného odvádění pojistného na důchodové a nemocenské pojištění a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti., osvědčujících účast žalobkyně na důchodovém pojištění.

Z posuzovaného veřejnoprávního hlediska proto nelze přitakat ani namítané odlišné povaze náhrady mzdy poskytnuté dle § 61 odst. 1 a § 130 odst. 1 zákoníku práce ve znění platném do 31. 12. 2006, a to právě v případech nároků na náhradu mzdy v souvislosti s neplněním povinnosti zaměstnavatele přidělovat zaměstnanci práci po pravomocném rozhodnutí soudu o určení neplatnosti skončení jeho pracovního poměru. Pro žalobkyni právní mocí rozsudku civilního soudu, kterým bylo rozhodnuto o neplatnosti rozvázání jejího pracovního poměru, v daném směru k žádné změně nedošlo a nebylo v její moci na tom cokoli změnit. Žalobkyně nemohla ani usuzovat o stavu věci nahlédnutím do evidenčních listů důchodového zabezpečení, neboť je v rozhodné době nezískala. Nejvyšší správní soud se k této otázce opakovaně vyjádřil ve stejném smyslu – srovnej rozsudek ze dne 21. 3. 2012, č. j. 6 Ads 100/2011 - 34, jehož právní věta zní: „*Pokud byla civilním soudem určena neplatnost rozvázání pracovního poměru stěžovatelky, není důvod, aby pro účely výpočtu důchodu byly stěžovatelce doby po nabytí právní moci určovacího rozsudku do okamžiku, kdy jí bylo zaměstnavatelem umožněno opětovně nastoupit do práce, hodnoceny jinak než doby před nabytím právní moci tohoto rozsudku (§ 11 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění).*“, obdobně také rozsudek ze dne 13. 1. 2011, č. j. 3 Ads 81/2010 - 493.

Uvedené závěry lze vyvodit zejména z judikatury Ústavního soudu. V nálezu ze dne 9. 6. 2005, sp. zn. II. ÚS 348/04, Ústavní soud projednával ústavní stížnost v obdobné věci, jako tomu je v tomto řízení. Jednalo se o namítané pochybení České správy sociálního zabezpečení ve výkladu zákona k tíži zaměstnance v odvození důsledků z toho, že mzda, která mu měla být vyplácena v letech 1998 až 2000 měsíčně, mu byla vyplacena najednou až v roce 2001 v návaznosti na pro něj úspěšně skončené soudní řízení o neplatnost výpovědi.

Ústavní soud předně vyjádřil obecnou úvahu o povaze vztahu mezi občanem a státem v oblasti důchodového zabezpečení. „*V oblasti sociálního zabezpečení se při aplikaci pojistného jedná o právní institut pojištění, neboť odráží právní situaci, v níž občan přenáší své riziko za úplatu na jiný subjekt a tento subjekt toto riziko přejímá a je zavázán k určitým plněním. Z pojišťovacího vztahu, byť i veřejnoprávního, tedy vyplývá, že při splnění podmínek ze strany pojištěného odpovídá vzniklému právu na důchod povinnost druhé strany taková plnění v důchodovém pojištění poskytovat*“ – viz nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 12/94. Je nepřípustné, aby příslušné státní orgány pouze důsledně vyžadovaly splnění povinností ze strany občanů (v daném případě plnění pojistného) a nedbaly přitom ochrany jejich zájmů. Ústavní soud dále zdůraznil, že k ústavně konformnímu řešení „*nelze použít toliko*

gramatický výklad, bez přihlédnutí ke smyslu a účelu dotčených ustanovení i celého systému důchodového pojištění a bez přihlédnutí k povaze samotného soudního řízení o neplatnost rozvázání pracovního poměru, jehož výsledkem bylo vydání rozhodnutí, jímž byla určena neplatnost výpovědi z pracovního poměru daná stěžovateli jeho zaměstnaneckou organizací".

Z výše uvedených důvodů vyplývá závěr, že z hlediska smyslu právní úpravy důchodového zabezpečení nelze k tíži zaměstnance a účastníka důchodového pojištění vytvářet jiný režim důsledku výplaty náhrady mzdy v závislosti na právní moci rozhodnutí soudu o neplatnosti ukončení pracovního poměru, a to právě za situace, kdy zaměstnavatel v protiprávním jednání pokračoval nepřidělováním práce (žalobkyni) dle § 38 odst. 1 platného zákoníku práce i po právní moci uvedeného rozsudku. Taková možnost nevyplývá ani z ustanovení § 11 odst. 2 zákona o důchodovém zabezpečení ve znění v kterékoli době, explicitně zejména po 1. 2. 2006.

Jestliže tedy městský soud žalobou napadené rozhodnutí stěžovatelky zrušil proto, aby bylo možné promítnout v nových evidenčních listech důchodového zabezpečení jednak správně dobu důchodového pojištění žalobkyně a rovněž správné rozúčtování poskytnutých náhrad mezd za období, za která náležely, pak rozhodl věcně správně a v souladu s § 11 odst. 2 věta šestá zákona o důchodovém pojištění.

Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy nebyl oprávněný a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl dle § 110 odst. 1, věta druhá s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti tento soud rozhodl dle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Podle principu úspěchu v řízení žalobkyni náhrada nákladů náleží. V jejím případě se jedná o částku v rozsahu nákladů na právní zastoupení advokátem JUDr. Janem Kozubkem. Odměna advokáta za jeden úkon právní služby, vyjádření ke kasační stížnosti, je 500 Kč [(§ 7, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. /"advokátní tarif"/], hotové výdaje 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 800 Kč. Právní zástupce žalobkyně není plátcem DPH.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. listopadu 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu